

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. Č., U., T. T.**, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., D., B. B., proti žalovaným: **1/ D. K., B., M.** a **2/ JUDr. V. Č., B.**, obaja zastúpení advokátkou JUDr. E. L., K., B., o **zaplatenie 15 676,11 eur s prísl.**, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 48Cb 3/1993, na dovolanie žalovaných proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2011, č. k. 5Obo 13/2009- 573, v znení opravného uznesenia z 25. októbra 2011, č. k. 5Obo 13/2009, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2011, č. k. 5Obo 13/2009-573, v znení opravného uznesenia z 25. októbra 2011, č. k. 5Obo 13/2009 sa v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec sa mu v zrušenom rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 30. novembra 2007, č. k.48Cb 3/93-545 čiastočne vyhovel žalobe a žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 113 312 Sk istiny. Žalovanému 2/ uložil zaplatiť žalobcovi 121 689 Sk istiny. V časti o zaplatenie sumy 239 999 Sk žalobu zamietol a vo zvyšku konanie zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal. Ďalej žalovanému 1/ uložil zaplatiť na účet Krajského súdu v Banskej Bystrici sumu 8 825 Sk a žalovanému 2/ sumu 9 475 Sk náhrady trov znaleckého dokazovania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že predmetom sporu je zaplatenie 475 000 Sk s 3 % úrokom z omeškania, ktorú sumu si mali žalovaní 1/ a 2/ vybrať z účtu žalobcu bez jeho vedomia. Pri posudzovaní uplatneného nároku súd vychádzal z právneho názoru dovolacieho súdu, že právny vzťah medzi účastníkmi treba posudzovať podľa § 51 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená, zmluva však nesmie odporovať obsahu a účelu tohto zákona. Súd znaleckým dokazovaním zisťoval výšku podielov žalovaného 1/ a 2/ na zisku žalobcu, dosiahnutého z realizácie dodávky pre štátny podnik T. O., N., v roku 1990. Znalkyňa v znaleckom posudku z 13. decembra 2002, č. 17/2002 uviedla, že čistý zisk zo zákazky T. O., š. p., N. za obdobie do 30. októbra 1990 predstavoval sumu 526 412 Sk, pričom po prehodnotení ukazovateľov za žalobcu a žalovaných dospela k záveru, že na dosiahnutom čistom zisku sa podieľa pracovná účasť 75 %, z toho žalovaní po 16 %, finančná účasť 20 %, z toho žalovaní po 6 % a materiálová účasť 5 % bez podielu žalovaných. Na pojednávaní 12. septembra 2007 súd uložil znalkyni, aby v zmysle záverov znaleckého posudku a tam stanovených podielov vyčíslila čiastku, ktorá je neoprávneným majetkovým prospechom u žalovaného 1/ a žalovaného 2/ vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke. Znalkyňa 28. septembra 2007 predložila súdu dodatok k znaleckému posudku, v ktorom v zmysle úpravy súdu ustálila, že zo sumy 475 000 Sk, vybratej zo žalobcovho účtu žalovanými, u žalovaného 1/ je neoprávneným majetkovým prospechom čiastka 113 312 Sk a u žalovaného 2/ čiastka 121 689 Sk. Súd prvého stupňa v zmysle uvedených znaleckých záverov uložil žalovanému 1/ a 2/ povinnosť. Vo zvyšku, teda v časti o zaplatenie 239 999 Sk žalobu zamietol. V časti o zaplatenie úroku z omeškania vzal žalobca žalobu späť, preto súd v tejto časti konanie zastavil.

Na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ vec prejednal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia rozhodol rozsudkom z 31. mája 2011, č. k. 5Obo 3/2009-573, v znení opravného uznesenia z 25. októbra 2011, č. k. 5Obo 13/2009, ktorým opravil spisovú značku rozsudku z 5Obo 3/2009 na správnu sp. zn. a to 5Obo 13/2009, ktorá bola chybou pri opise v rozsudku odvolacieho súdu uvedená.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v odvolacom konaní rozšíril žalobu o zaplatenie úroku z omeškania za obdobie od rozhodnutia súdu prvého stupňa až do zaplatenia. Odvolací súd poukazom na ustanovenie § 95 ods.2 O. s. p. zmenu návrhu nepripustil. Ďalej odvolací súd uviedol, že je nesporné, že žalovaní v októbri 1990 vybrali z účtu žalobcu žalovanú sumu a zároveň sa podieľali pracovne a finančne na realizácii

stavebných prác žalobcu ako dodávateľa pre T. O., š. p., N.. Žalovaní tvrdili, že nimi vybratá suma zodpovedá dohodnutému podielu na zisku z uvedenej akcie, na ktorý majú nárok. Žalobca tvrdí, že nesúhlasil s výberom žalovanej sumy na účel uvádzaný žalovanými. V konaní nebola preukázaná skutočnosť tvrdená žalovanými, že žalovanú sumu vybrali z účtu so súhlasom žalobcu, preto súd správne uplatnený nárok posúdil ako vrátenie bezdôvodného obohatenia.

Dovolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uložil súdu v ďalšom konaní zistiť výšku podielov žalovaných na zisku žalobcu, dosiahnutého z realizácie dodávky žalobcu pre T. O., š. p., N.. Na zistenie týchto skutočností súd prvého stupňa nariadil znalecké dokazovanie a z jeho záverov pri rozhodnutí vychádzal. Zo záverov znaleckého dokazovania vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ sa pracovne a finančne podieľali na stavebných prácach žalobcu pre T. O., š. p., N. v rozsahu 22 %, čistý zisk žalobcu predstavoval 526 412 Sk. Podkladom pre vypracovanie znaleckého posudku boli účtovné doklady a ďalšie listiny, predložené hlavne žalobcom, pretože predmetom znaleckého dokazovania bolo zistenie výšky čistého zisku žalobcu. Žalovaní namietali predovšetkým výšku hrubého zisku, z ktorého znalecký posudok vychádzal, ako aj fiktívnosť výdavkov, znižujúcich zisk žalobcu v rozhodnom období. Súdny znalec vysvetlil opodstatnenosť jednotlivých položiek výdavkov a na záveroch znaleckého posudku zotrval. Pokiaľ súd v odôvodnení rozhodnutia nevyvodil osobitne každú námietku žalovaných k znaleckému posudku a vychádzal z jeho záverov, neporušil ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., preto dôvod odvolania žalovaných považoval za neopodstatnený. V konaní žalovaní nepreukázali existenciu dohody o výške podielov na zisku z uvedenej dodávky žalobcu, preto súd správne vychádzal zo záverov znaleckého posudku, že pracovný a finančný podiel na zisku každého zo žalovaných predstavuje 115 811 Sk. K podielu na zisku v prípade žalovaného 1/ súd pripočítal aj výdavky na cestovné v sume 8 377 Sk, ktoré neboli žalobcom spochybnené. Námietka žalobcu, že súd mu nesprávne priznal sumu 235 001 Sk, ktorá je o 59 789 Sk nižšia ako jeho podiel na zisku, vyčíslený v znaleckom posudku nie je dôvodná. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 475 000 sk, od ktorého boli odpočítané podiely žalovaných na zisku. Výška podielu žalobcu z tejto dodávky, vyčíslená zo základu 526 412 Sk nemá vo vzťahu k rozhodnutiu o žalovanej sume význam. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/. Žiadajú napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec mu opätovne vrátiť na ďalšie konanie, prípadne rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Prípustnosť dovolania vyvodzujú z ust. § 238 ods. 2 a ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Naplnenie dovolacieho dôvodu vidia v tom, že dovolací súd v rozsudku z 12. júna 1996 vyslovil právny názor, že právny vzťah medzi účastníkmi treba posudzovať podľa ust. § 51 Občianskeho zákonníka s tým, že v ďalšom štádiu konania bude musieť súd skúmať výšku podielov žalovaných na zisku žalobcu, dosiahnutého z realizácie dodávky prác a výkonov pre bývalý štátny podnik T. O., N. a v nadväznosti na to posúdiť uplatnený nárok žalobcu podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa uloženú úlohu presunul na znalkyňu, ktorá rozhodla, že z pôvodne vybratej sumy 475 000 Sk oboma žalovanými je v prípade žalovaného 1/ bezdôvodné obohatenie v sume 113 312 Sk a v prípade žalovaného 2/ je to suma 121 689 Sk a tieto sumy potom zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi. V odvolaní proti tomuto rozsudku žalovaní namietali: porušovanie zásad pri vykonávaní, hodnotení a vyvodzovaní skutkových zistení a z nich vyvedených právnych záverov pri rozhodovaní o predmete sporu. Ignorovanie skutkových a právnych námietok, ktoré po zrušujúcom rozsudku dovolacieho súdu žalovaní vznášali a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil tým, že znalec sa vysporiadal so všetkými námietkami žalovaných, že súd nemusí reagovať na každú námietku a že žalovaní nepreukázali existenciu dohody o výške podielov. Dovolatelia zdôraznili, že v civilnom konaní by malo byť notoriou, že súd nesmie presunúť ťažisko právneho posúdenia veci na znalca, lebo znalosť právnych predpisov, ich interpretácia a aplikácia sú základným predpokladom pre výkon funkcie sudcu a znalecký posudok musí hodnotiť rovnako ako iný dôkaz. V prejednávannej veci súd uložil znalkyni: „zistiť výšku podielov žalovaných na zisku žalobcu, dosiahnutého z realizácie dodávky“, teda tú právnu otázku, ktorú mu uložil zistiť dovolací súd. Uvedený postup súdu prvého stupňa aproboval aj odvolací súd, tento postup treba posúdiť ako inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie. Tento prístup súdov sa prejavil v nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí nielen po stránke skutkovej, ale aj právnej, keď z neho nemožno zistiť právne posúdenie nárokov účastníka konania, vyplývajúcich zo spoločnej činnosti či podnikaní. Namietali, že ak by súdy pristúpili k ich argumentácii, že účastníci svoje podnikateľské zámery realizovali podľa § 51 Obč. zák., čo potvrdil aj dovolací súd, ale do obsahu už nešiel, v dôsledku toho túto najpodstatnejšiu stránku opomenuli aj súdy, resp. sa

jej vyhli a dali ju riešiť znalkyni. Nemali to byť žalovaní, ktorí mali preukazovať dohodu o výške podielov na zisku, ako to chybné uvádza odvolací súd, naopak mal to byť žalobca, ktorý mal v predmetnom spore nielen tvrdiť, ale aj dokazovať výšku obohatenia žalovaných na majetku žalobcu, ktorý mu mal zostať ako podiel majetku, získaného spoločnou činnosťou podľa stavu ku dňu skončenia činnosti. Toto tzv. dôkazné bremeno žalobca neunesol, lebo nepreukázal túto podstatnú skutočnosť, preto jeho návrh mal byť zamietnutý. Podľa názoru dovolateľov v prejednávanej veci bolo rozhodujúce ich rovnaké tvrdenie, ktoré bolo nielen zhodné, ale v zmysle toho aj postupovali, že ich podiel na majetku bol po 32 % a žalobcov podiel bol 36 % a tieto podiely si aj s privolením žalobcu vybrali z jeho účtu.

Ďalej namietali, že zriadením bežného účtu vznikol medzi bankou a majiteľom účtu /žalobcom/ obchodno-záväzkový vzťah, preto banka len na pokyn majiteľa účtu mohla vykonať z účtu žalobcu platby v hotovosti v prospech žalovaných. Sú toho názoru, že aj tento postoj žalobcu svedčí o existencii vyššie uvedenej dohody. V pochybnostiach o výške podielov na zisku účastníkov sa potom mala presadiť právna domnienka podľa § 137 ods. 2 Obč. zák., že podiely účastníkov na majetku združenia boli rovnaké. Aj táto skutočnosť podľa dovolateľov odôvodňuje, aby súd zamietol žalobu.

Ďalej namietajú, že v konaní predložili čestné vyhlásenie J. Z. s overeným podpisom, ktorý potvrdzoval, že žalobca svoje účtovníctvo zmanipuloval v súvislosti so znížením zisku /napr. čierne duše a jeho manželka na výplatnej listine, hoci sa na činnosti nepodieľali a ešte aj v čase, kedy už bola ukončená činnosť/, že znalkyňa zdanila celý zisk žalobcu, hoci zo svojich podielov žalovaní zaplatili daň z príjmu, lebo ho nedostali od právnickej osoby ako samostatného subjektu dane. Krajský súd za tým účelom odmietol vykonať akékoľvek dokazovanie a pre odvolací súd táto vada nebola podstatná, keď na ňu nebral zreteľ. Podľa dovolateľov napadnuté rozhodnutie nezodpovedá kritériám § 157 ods. 2 O. s. p. tým, že sa nevysporiadal so vznesenými závažnými právnymi argumentmi, súd vôbec nereagoval na skutkové a právne argumenty spomenuté vyššie. To vôbec nedáva záruku, že rozhodnutie nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavou zaručené právo na spravodlivý proces. Podobne ako v skutkovej oblasti aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj so zásadami spravodlivého procesu. Ide o vadu konania, ktorou sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom /§ 237 písm. f/ O. s. p./.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 10a ods. 2 O. s. p./ po zistení, že dovolanie podali účastníci konania /§ 240 ods. 1 O. s. p./ proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný /§ 237 písm. f/ O. s. p. a § 242 ods. 2 písm. b/ O. s. p./, preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu /§ 242 ods. 1 O. s. p./, bez nariadenia pojednávania /§ 243a ods. 1 O. s. p./ a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ je dôvodné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý. Ak nejde o vady uvedené v § 237, neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť /§ 242 ods. 1 O. s. p./ skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných vád, uvedených v ustanovení § 237 O. s. p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie je postihnuté niektorou z vád, stanovených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.

Z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných vád, taxatívne vymenovaných v písmene a/ až g/ tohto ustanovenia. Pre posúdenie existencie niektorej z procesných vád stanovených v § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačným, všetky pochybnosti vylučujúcim zistením, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolatelia v dovolaní namietali, že v konaní vznášali závažné právne argumenty ako napr.: žalovaní trvali na tom, že ich podiel na majetku bol po 32 % a žalobcov bol 36 % a že to bol práve žalobca, ktorý nepreukázal opak, že banka mohla vykonať platbu /výber z účtu/ len na pokyn majiteľa účtu, teda žalobcu, že žalovaní neboli osobami oprávnenými manipulovať s účtom bez súhlasu žalobcu, čo svedčí o ich dohode so žalobcom vybrať sumu z účtu, že doložili čestné vyhlásenie J. Z. s overeným podpisom, ktorým potvrdzovali, že

žalobca svoje účtovníctvo manipuloval, aby znížil zisk. Napriek závažnosti uvedených skutkových okolností, súd prvého stupňa a ani odvolací súd sa s nimi vôbec nezaoberal a ani sa s nimi nijako nevysporiadal. Nedostatok v skutkovej oblasti sa odrazil aj v nedostatočnej právnej argumentácii. Dovolatelia taktiež v konaní namietali, že majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov podľa ust. § 834 Občianskeho zákonníka, aj keď je výsledkom činnosti len niektorého z nich a pokiaľ zo zmluvy nevyplýva niečo iné, sú podiely účastníkov na tomto majetku rovnaké /§ 835 Obč. zák./.

Za odňatie možnosti konať pred súdom sa považuje taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa znemožní účastníkovi realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej judikatúry o postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež v prípade, keď sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada s argumentáciou účastníkov.

Súčasťou základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému rozhodnutiu.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v konaní nebola preukázaná skutočnosť tvrdená žalovanými, že žalovanú sumu vybrali z účtu so súhlasom žalobcu. Z obsahu spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, prečo súd neakceptoval obranu žalovaných, že vlastníkom účtu bol žalobca a banka bez súhlasu žalobcu t.j. majiteľa účtu, by takúto platbu nerealizovala. Nie je zrejmé ani to, prečo sa súd priklonil k tvrdeniu žalobcu bez toho, aby žalobca toto svoje tvrdenie preukázal.

Ďalej dovolací súd považoval odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu pokiaľ išlo o námietku, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa došlo k porušeniu ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., pokiaľ nevyhodnotil osobitne každú námietku žalovaných k znaleckému posudku, za nedostatočné a nepresvedčivé.

Absencia riadneho odôvodnenia je vadou spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

V odôvodnení musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odôvodnenie odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. je nepreskúmateľný.

Z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces /čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods.1 Dohovoru/ a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť /I. ÚS 243/2007/, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dospel k záveru, že požiadavky § 157 ods. 2 O. s. p. dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa a postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu základného práva dovolateľov na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tým k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Navyše posúdenie výšky podielu žalovaných na zisku žalobcu nemal súd presunúť na znalca, ale mal vec posúdiť v zmysle záverov predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu a to podľa § 51 Obč. zák. Je potrebné prisvedčiť dovolateľom, že pri týchto osobitne neupravených zmluvách sa postupuje analogicky podľa zákonných ustanovení, ktoré upravujú občianskoprávne vzťahy obsahom a účelom im najbližšie. Obsahom najbližšia je zmluva o združení upravená v ustanoveniach § 829 až § 841 Obč. zák. Podľa § 834 Obč. zák. majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov. V zmysle ust. § 835 ods. 1 Obč. zák. podiely na majetku získanom spoločnou činnosťou sú rovnaké, ak zmluva neurčuje inak. Pokiaľ súd nemal preukázané, žeby medzi účastníkmi došlo k dohode o výške podielov na majetku získaného spoločnou činnosťou, mal

vychádzať z toho, že podiely na majetku sú rovnaké. Ide o právne posúdenie veci. Pokiaľ súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z podielov, ktoré určil znalec, zaťažil konanie inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie /§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p./.

Keďže v konaní došlo k procesnej vade podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p./ § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p./ a k inej vade /§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p./, k týmto vadám dovolací súd musel prihliadnuť, preto rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

Právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je pre odvolací súd záväzný /§ 243d ods. 1 O. s. p./.

V novom rozhodnutí súd znovu rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania /§ 243d ods. 1 O. s. p./.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. júna 2012

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.